

Joško Božanić
Komiža

LĪBAR VĪŠKIGA JAZĪKA ANDRA ROKIJA FORTUNATOVA

Prošloga ljeta u publikom prepunoj dvorani Hrvatskoga doma u Visu predstavljena je jedna izuzetna knjiga- rječnik govora grada Visa: *Libar viškiga jazika* što ga je godinama pisao Višanin Andro Roki Fortunato, a posthumno dovršio i priredio njegov sin Tomislav Roki.

Čin predavljanja jedne knjige te ljetne večeri u viškom Hrvatskom domu pobudio je takav interes Višana da se može reći kako je to bio središnji kulturni događaj Viškoga ljeta. Bez sumnje pojavila se knjiga čiji značaj nadilazi lokalne otočke okvire, knjiga koja predstavlja događaj u čakavskoj leksikografiji.

Sredinom osamdesetih godina u više navrata nagovarao sam šjor Andra da svoje penzionerske dane osmisli radom na rječniku viškoga govora. Nije se na taj posao mogao lako odlučiti svjestan golema posla s malim izgledima za njegovo dovršenje. Znao sam da je bivši direktor viškog »Vinogradara«, koji je u svojoj mladosti zbog teške bolesti morao prekinuti studije, jedan od onih rijetkih pojedinaca koji su u takvim malim otočkim sredinama svjesni svoga jezika i njegove posebnosti kao kulturne vrijednosti, koji riječ svoga govora cijene kao kulturni spomenik svoga zavičaja. U vremenu ubrzane erozije autentičnog viškog govora i prekida usmene predaje, prepoznao sam u njemu čovjeka koji jedini ima znanja i snage da na kraju ovoga milenija spasi od zaborava svojim *Librom* ne samo čakavski govor svog rodnog grada već i kolektivno pamćenje jednog malog svijeta ove otočke organske društvene zajednice.

Kada je prihvatio izazov rada na rječniku više se do smrti nije zaustavljao. Preuzeo je na sebe strašnu odgovornost prvog i posljednjeg popisivača leksičkog inventara jednog u sebi dovršenog svijeta starog otočkog gradića Visa u čijem su čakavskom govoru

naslagani leksički sedimenti mediteranskog kulturnog kruga kojemu je ovaj otok kroz cijelu svoju povijest pripadao od svog helenističkog iskona do vremena nasilne izolacije koju su iskusile posljednje generacije njegovih stanovnika.

Moju pouku brzo je učio. On je izgovarao, a ja bilježio naglaske. Dok sam ja akcentuirao riječi, on je učio prepoznavati i razlikovati akcente. Ubrzo je s velikom pouzdanošću mogao i sam akcentuirati dijalektalni tekst te odrediti sve gramatičke podatke o natuknici. Učio sam i ja od šjor Andra. Ne samo jezik. Ne samo riječi. Učio sam od njega nepisanu povijest otoka, učio sam mudrost proživljenog iskustva otočkih stoljeća, dijelio sam skupa s njim kruh radosti jezičnoga obilja za trpezom njegova djela.

Leksičko bogatstvo ovoga govora kao i brojni primjeri, kojima se pojedine natuknice kontekstualiziraju, dokazuju visoku civilizacijsku i kulturnu razinu ovog otočkog gradića na pučini Jadrana.

»U tom rječniku«, kaže Višanka prof. Katja Tresić-Pavičić u svom pismu sućuti obitelji Roki, »zadržano je zauvijek ono divno vrijeme i onaj divni prostor iskonskih vrijednosti i nitko nam ih više ne može oduzeti i ne možemo ih više izgubiti, besmislenom vremenu usprkos.«

Ovaj Libar sa svojih dvadesetak tisuća natuknica obrađenih na šest stotina stranica knjige, vjerojatno je najobimniji diferencijalni rječnik nekog čakavskog govora u Hrvatskoj. Riječi su u njemu akcentuirane, gramatički iscrpno opisane, naveden je (za veći broj riječi) njihov izvor te vrlo precizna definicija pojma i nijanse značenja, uključujući i stilističku razinu, a to semantičko nijansiranje riječi ostvareno je obiljem primjera iz žive govorne prakse Visa ili iz dosad neobjavljenih rukopisa romana koje je u Los Angelesu pisao na viškom govoru književnik Jure Roki Fortunato. Mnoštvo slikovitih primjera, pričica, dijaloga, opisa ambijenata, situacija, radnji, zanata, običaja, dječjih igara, vjerovanja, uzrečica, fraza, poslovice, stihova itd. čine ovaj rječnik svojevrsnim književnim djelom, antologijom poetskih minijatura fiksiranih u struji vremena, u prolaznosti ljudskog govorenja.

Akademik Vojmir Vinja, koji je godinama pratio rad na ovom rječniku i pomagao svojim savjetima šjor Andru Rokiju, zalagao se da ovaj Libar tiska Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti. Međutim sporost Akademije preduhitrio je autorov sin Mr. Tomislav Roki koji živi u Torontu u Kanadi. Kada je šjor Andro Roki umro prilikom svog posjeta sinu u Kanadi 25. svibnja 1993., njegov sin odlučio je da rječnik njegova oca što prije ugleda svjetlo dana te se uhvatio teškog posla — završnog uređenja golema rukopisa. Njemu možemo zahvaliti da se tako iznenađujuće brzo ispunio testament pokojnog šjor Andra Rokija koji je današnjim i budućim generacijama Višana poklonio sjećanje svoga zavičaja, njegovu kolektivnu memoriju, i od erozije suvremene globalizacije svih kulturnih vrijednosti sačuvao — jezik tog otočkog svijeta.

U tom poslu dogodili su se priređivaču rukopisa neki propusti. Neki manji nisu vrijedni spomena, a na neke veće u ovom sam prikazu dužan ukazati kako bi se u eventualno novom izdanju ove knjige izbjegli.

Viški je čakavski govor troakcentatski, dakle ima dugosilazni i kratkosilazni naglasak te čakavski akut, a duljina je prednaglasna. Priređivač pak upotrebljava četiri naglasaka

budući da i kvantitet (duljinu) smatra akcentom, a naziva ga dugim. Navodi u uvodnom tekstu primjer riječi *abracjōvât* za upotrebu »dugog akcenta« (str.XI.). U viškoj varijanti teksta na prethodnoj stranici drugačije akcentuira istu riječ: *abracjōvât*. Dakle u prvom primjeru izgubio se dugosilazni akcent, a ulogu akcenta (na krivom mjestu) preuzeo je kvantitet. Budući da mi je poznato da autor nije upotrebljavao znak za duljinu kao akcent, to valja pripisati priređivaču. Također poznato mi je da je autor upotrebljavao adekvatan znak za kratkosilazan akcent, a priređivač ga (vjerojatno iz tehničkih razloga) zamjenjuje znakom za kratkouzlazni akcent (koji akcent nije svojstven ovom čakavskom govoru). Priređivač čak tri znaka imenuje dugim naglascima: znak za kvantitet, čakavski akut i dugosilazni naglasak. Dakle neadekvatna je upotreba kratkouzlaznog naglasaka za kratkosilazni (koji se ovdje naziva samo kratkim bez određenja tonskog pomaka silaznosti), pogrešna je upotreba znaka za kvantitet kao akcenta i pogrešno je izjednačavanje čakavskog akuta s dugouzlaznim. Pored toga javljaju se i pogreške određenja mjesta akcenta: *kad je Barbâ Jūrè bîl mōli* (str. X) gdje dvosložna riječ *Jure* ima dva akcenta, a riječ *barba* dugosilazni akcent na zadnjem slogu mada se s imenom stapa u akcenatsku cjelinu koja ima jedan naglasak: *barba Jūrè* (s prednaglasnom duljinom). Sasvim je proizvoljna zamjena čakavskog akuta znakom za duljinu, npr. natuknice: *dahnūci, barbjērski, potēgnut*.

Neprihvatljiv je sljedeći komentar priređivačev: »Posebnu riječ valja dati da se objasni uvođenje slova »š« i »ž«; iako je stari viški jezik naginjao na »c« »s« i »z« današnji jezik nekako više ide prema slovima »č« »š« i »ž«; pored toga puno se riječi izgovara sa »s« i »z« a zvuče kao »š« i »ž«; da bi se razvrgao taj problem i da bi se bolje prikazale takve riječi, vidjet će se slova »s« i »z« koja će lakše prebroditi razliku od onoga što se piše i što se čuje.« Povodom ovoga valja reći da se priređivač ne snalazi u konsonantizmu viškoga govora koji je kao tipičan čakavski — reduciran. Naime stari viški govor nema opreku između *s* i *š* te *z* i *ž*. Već generacija autora ovoga rječnika ostvaruje u govornoj praksi tu opreku i nastaje nestabilnost, nepouzdanost pri pisanju koja se reflektira i u ovoj napomeni priređivačevoj. On čak navodi da jezična praksa *naginje* zamjeni *c* sa *č*. To se može reći tek za riječi koje su u novije vrijeme preuzete iz štokavskoga (npr. *čizma*, a ne *cizma*), ali to nije sustavna promjena.

Nije prihvatljiv priređivačev stav koji glasi: »Izgleda da je Viški jezik baziran na talijanskom i staro veneciskom (mletačkom) jeziku; na njihovu dikciju i red riječi; sa svojom semantikom a sa slavenskom (hrvatskom) gramatikom i dodatnim riječima. Pored toga tu su i mnogi drugi jezici kao Engleski, Francuski, Njemački, Turski i drugi.« Što to znači da se viški jezik bazira na talijanskom / venecijanskom? To bi valjalo razumjeti da je talijanski / venecijanski temelj viškog jezika, da je on poseban romanski jezik a da pritom ima hrvatsku gramatiku. Istina je da viški govor, osobito stari viški govor kakvoga nalazimo u pripovijestima koje piše Jure Roki Fortunato, obiluje venecijanizmima, ali unatoč tomu on čuva svoje slavensko (hrvatsko) ustrojstvo, on je neprijeporno govor čakavskog narječja. Leksički sloj jezika najmanje je važan za određenje genetskog identiteta jezika. Pritom valja priznati da se snažan utjecaj venecijanskoga dijalekta

talijanskog jezika očituje ne samo u leksiku već i u sintaksi, ali ne u toj mjeri da bi se moglo govoriti o venecijanskoj osnovi sintakse viškoga govora.

Nedopustive su mnoge pravopisne pogreške u uvodnom dijelu teksta kao npr. na str. IX : *počme, uključio se, puno višana, reči kao Barba Jure, ne može se očekivati, nestručnog za literalni rad* itd. Prijevod s viškog na književni jezik na istoj stranici otkriva krupnu grešku: Tekst: »*uvidjon potribu avertit, da je ovo moje dilo bez ikakovi stravagonci skrivono* (izvorno *skrivona*, op. J.B.) *ol zanota*«, priređivač prevodi: »*da je ovo djelo bez ikakvih pretenzija skrivano od struke*«, umjesto: »*da je ovo moje djelo bez ikakvih ekstarvagancija (ukrasa) pisca od zanata*« .

Propuste koji su se dogodili priređivaču valjalo bi svakako otkloniti u sljedećem izdanju ovog djela. No ti propusti nisu takvi da bi mogli bitno umanjiti vrijednost ove knjige. To su greške kojih nema mnogo, a drugo, te greške, lako su uočljive znalcima.

Vrijednost ovog *Libra* nije samo u leksičkom bogatstvu već također u znalčkoj i vrlo bogatoj obradi pojedinih natuknica. Ta obrada može poslužiti kao uzor leksikografima govora naših dijalekata. Radi ilustracije navest ću nekoliko natuknica:

motika, -i f 1. motika, poljoprivredna alatka; 2. mjera za površinu zemljišta (435 m kv.); u klasičnom tipu uzgoja vinograda koji se je na Visu stoljećima prakticirao **motika** je površina od cca 220 loza, što odgovara razmaku sadnje od 135 do 145 cm: *Ukozôl nju je pârston di je njeđovo ložji i rêkal nju je koliko mòtik onôndi îmo* (JR M 204); v. **dôjka**; — **viško motika** — motika posebne izrade; alatka kakvu je svojim iskustvom oblikovao viški težak i prilagodio svom poimanju njene funkcije; razlikuje se znatno od takvih alata u drugim krajevima i na drugim otocima; viška motika je teža, široka zahvata, »zatvorena«, tj nasadena pod oštrijim uglom (razmak između vrška motike i držalja mjerio se pedljem), kratkog držalja svinutog vrata, nasadenog na svinutu **brôdù** motike; takva alatka imala je veliki učinak u rukama težaka koji se prilagodio kosini njene konstrukcije i savio kičmu gotovo do zemlje da bi kut pod kojim je sjekla zemlju i zahvat bio idealan; ta je motika zahtijevala snagu i akrobatsku vještinu motanja udarcima lijevo — desno među gusto sađenim trsovima i među na sve strane razgranatim lastarima; viški težak je smatrao da je postigao ideal ergonomске konstrukcije motike, te alatke s kojom je provodio život kao violinista sa svojim instrumentom; no nije motika bila prilagođena građi čovjeka, jer su najbolji rabotnici, koji su **mògli pùno žakopât** (a nekad se je do toga mnogo držalo) pod starost bivali svinuti kao motika; kult viške motike držao je u viškom gospodarstvu (inače u svemu naprednom) tehnologiju obrade vinograda na odstojanju od modernih metoda; viški težak je tek nedavno počeo prilagođavati uzgoj, razmak sadnje, rezidbu i dr. modernim sredstvima rada; danas više nije, ali, viška je **motika** idealna naprava za **îslomit covika**; teško bi se našlo vinogradara koji je tako temeljito obrađivao, uredno i čisto držao vinograd, a isto tako, teško bi se našlo težaka koji je, rujući zemlju, toliko savijao kičmu, da bi pod kraj radnog vijeka išao izduženih ruku i savijena stasa; **motika** ima 1. **hrelâ**; 2. **pântu**; 3. **brôdù** na kojoj je šuplji okvir za **adatât daržâlo**; 4. **daržâlo**; 5. **kîn** koji je priljubi uz **brôdù motiki**; 6. **ògreb**, komad lima od obruča kojim se motika čisti kada se na nju naljepi mokra zemlja; — **motika ol cetîri librice** — motika određene veličine i težine za pravog težaka; v. **librica**.

sucijetôd, -i (tal. societa) *n* velika kostimirana društvena pokladna plesna priredba; priređivala se jednom godišnje, a pripremao ju je posebni odbor koji se zvao **komitôd od sucijetôdi** odbor je odabirao uzvanike, organizirao samu priredbu i redosljed događanja na njoj: **Sucijetôd ni pùbliki tãnac na kojĭ se plôco tòko po tóncu, niti je modêrni kavalkĭn u kojĭ še plôco na vrôta za intrôncu. U ťucijetôd je rêd i regulacijûn. Źapovĭdo se balarĭnima u kostûme, tãnac, počinak i ťeto se po sôli, a sôla je lĭpo dekorôna i rasvĭtljena. Tóncu se i ťeto do pólnoć, a ondã je vèliko vecèra ol paťticôdi i slalkarĭji po vecèri** (JR D 84); v. **socijetôd**; — **kostûm od sucijetôdi** — odjeća za veliku kostimiranu narodnu zabavu koja se nazivala **sucijetôd**; nije se postavljalo pitanje porijekla, niti društvenog staleža, ni to da li tko ima ili može; tko je bio odabran da sudjeluje u toj velikoj društvenoj zabavi nalazio je sredstva (makar se i zadužio) za **kostum** kao i za učešće u zabavi i velikoj večeri poslije nje: **Parvĭ kostûm, ca je intrôl, bĭl je na žĭvòt balarĭni iz Kûtã... za da jĭ svĭ vidĭdu u kostûm od jednĭ staromôdni kontèsi, slèpon na fuťtôn, is kojĭn — kako su otò pòslĭ govorĭli u ťkèrac — da je pomèla sôlu** (JR B 108); v. **kostûm**.

jemãtva, -i *f* berba; jedan od najznačajnijih poslova u ciklusu proizvodnje grožđa i u otočkom životu uopće; vrši se po osobenoj viškoj tehnologiji; počinje s pripremom podrumskog suđa, kada svuda uz more **pèru i stanjãju karatĭle, bãcve, bãje, banjèlice; prĭtôre, grôce lãkomice, lise i takè, dĭzve i likve; mòcidu mihe**; zatim se uređuje podrum i namiješta podrumsko suđe: **namiscãju se kantĭri, na kantĭrè takĭ, a na takè bãcve, karatĭli, bãje i banjèlice; paricôjè se tĭsak, père pĭla, namiscãju se lise, ubère se spãroga i namĭstĭ spãrozina**; uporedo se sprema živina i njezina oprema: **polkĭjû se bèťtĭje, remordĭnôjè se samôr, mèce se nôvo stèja i nôve blazinĭje, fodrôjè u nôvi bumbazĭn, objoglôjè se pòfina i pòprûg, razmotôjû se i pjumbôjû konopi i prãce, cinĭdû se nôve rùline i žuntôjû ôglôvi; mèceu se nôve kavèstre da stôre ne pũknu hòdec nĭstarmo; vãdidu se bãle sũhi trôvi, lòmĭdu se rogôci na môle kusćice, kupûje se zôb za bèťtĭje i mòcidu cvĭti skròbuta**; osigurava se potrebna radna snaga, formira se sposobna ekipa koja će uigrano funkcionirati od domaćice do **jemacĭci: prometĭjû se dòbre jemacĭce i dòbri gonci sa dòbrima bèťtijima, ako kô svèga tèga dòma nĭmo**; i onda počne: **pòcme se brãt carnĭjènãk i bugãvu; grè se ù jutro rãno; zã mroka vãjo bit ù poje; do svanućo se trèsé bùhe, lòzi ôgnje i sũsi travèrse od vèlikih ròsih; ondã se pòcme tãrgat; oni u ložĭi, a sũnce iza bãrda; bère se u grôce; kad se grotãc napuni zovè se »nasũti grotãc«, kãd se grôzĭji ismèci zovè se »ismèceni grotãc«, a kad se jòs nãvar ucĭni vòrh nabĭjènega grôzjo zovè se »namèceni grotãc«; sèdan namèceni grotãcih vãjo da jemacĭce nã glovu prĭnesù u prĭtôr i to bùde »kôca mastã«; ondã se popûje; gonãc darzi ùscĭ, a gospodôr oli jednã jemacĭca pûje sèsulon i mèce ù mĭh; gonãc iza pòsa izvãdi na tartajûn namotônu zovûzu i, jedôn-dvò, vèze mĭh; tãko drûgi; gonãc ðigne mĭh na bèťtĭju i opãse ga oldišòta prãcon, a gòri, jedôn-dvò, vèze konopôn; gospodôr mu darzi ùscĭ dòkle vezĭjè, a jemacĭca mu darzi bõndu dòkle ôn ne ðigne i vèze drûgi mĭh; ondã, nãpca môro, gonãc na svù prĭsu ðe pũldoma a vi ca bèru orcãju da ca prĭ natãrgodu za drûgi pût; i tãko pêt, šèst, sèdan pũtih, prèma tème kòki je ðivĭr; ù poje se jĭ slõni rĭbi i pecènih pomedôrih sa rĭgon, a dòma se goncù paricôjè pecènih brĭzjôlih ðli dvĭ porcijûni kùlina; za vecèru su svĭ zãjelno**

i domōci i tūji; jī se mēsa i manistri i jutiki u kvasinu; *Ni nikad isporkōl rūke u māst priko njihovi dūgi jemātvī (JR M 18); — ***po jemātvī*** — poslije berbe; kako je jematva bila kruna godišnjega truda tako su se mnoge značajnije odluke odlagale ***zà po jemātvī*** kada se znalo koliki je urod i koliko će se ***pinēz čapāt***.

Ovi primjeri pokazuju s kakvom minucioznošću, s kolikim obiljem podataka, s kakvim poznavanjem života viškoga puka, pa i s kakvim je literarnim umijećem autor opisao tradicionalni život svog zavičaja. Za velik broj natuknica autor je napisao pravu malu studiju, etnografski zapis koji nije samo kontekst u kojemu se neka riječ pojavljuje, već ta riječ postaje temom za detaljan opis fenomena tradicionalnog života, a taj opis okuplja čitav niz drugih riječi čije je značenje objašnjeno na mjestu gdje se one kao natuknice tumače. Na taj način autor je ostvario i zadatak koji nadilazi zahtjev za leksikografskom akribijom. On svojim *Librom* ispunjava golemu prazninu koju su ostavila stoljeća usmenosti jednoga govora koji nije imao sreću da se pisanom riječi u vremenu fiksira, u pismenosti ovjekovječi. Ali taj je govor u svom razvoju gotovo da je dosegao izražajno bogatstvo pravoga jezika ne samo na razimi leksika već prije svega na razini stilističkoj. A to njegovo obilje kojim pršti živ govor ulice, ta njegova rafinirana metaforika i nijansirana semantika plod je intenziteta komunikacije u otvornosti mediteranskog urbanog ambijenta, bogatstva duha otočkog puka, utjecaja učenosti hvarškoga plemstva kojemu je Vis bio ladanjska oaza s one strane Viškoga kanala, plod je to i susreta s drugim kulturama i jezicima na ovom raskrižju morskih putova kroz duga stoljeća trajanja ove insularne organske zajednice, njena zdravlja i vitaliteta dok je u ovom starom otočkom gradiću (središnom devetnaestog stoljeća brojnijem pučanstvom od Dubrovnika) pulsirao život punim intenzitetom.

Stoga šjor Andro Roki i ne piše rječnik. Njegov je zadatak važniji. On mora napisati sve što nije napisano, popisati sve što nije popisano, objasniti sve što nije objašnjeno, imenovati sve što će ime svoje zaboraviti. On popunjava golemu bjelinu neispisanog papira oralno-auralne kulture koja je na svom zalazu izabrala njega kao svog posljednjeg svjedoka. Stoga je njegov *Libar* enciklopedija viškog života devetnaestog i dvadesetog stoljeća.

A to njegovo djelo rađa se iz sjećanje ne samo autorova. On obilazi sastajališta Višana, on odlazi među ljude s pitanjima zapisanim u notesu, on bilježi i puni svoju kartoteku bilješkama koje često nastaju u živu razgovoru, u trenutku prisjećanja, u šetnji, u konobi, na rivi, na trgu. Konoba njegova prijatelja šjor Šimeta Slavića, meštra brodograditelja, glavni je punkt gdje se vode diskusije o značenju riječi, gdje se u dosjetci, u prepirci, u šaljivoj priči — *gojcici* ili *facendi* dogode zaboravljene riječi za notes notara viškoga sjećanja. A riječi dolaze i iz svijeta, s dalekih kontinenata, dolaze natrag na rivu s koje su davno ponesene u pamćenju onih Višana koji su se rasuli svijetom na sve njegove strane.

Jedan od njih bio je šjor Androv barba — Jure Roki Fortunato koji je kao mladić krenuo u svijet, u daleku Kaliforniju. U Los Angelosu bio je kapelnik u crkvi i pisac koji je, mada neškolovan (završio je nekoliko razreda pučke škole), napisao najbolje stranice

pripovjedne dijalektalne književnosti otoka Visa u njegovoj povijesti. Nijedno djelo od svojih pet romana i dvije zbirke pjesama nije objavio, a ta su djela prava riznica viškoga govora, njegova iznimno bogata leksika. U okruženju kulture američkog megalopolisa i engleskoga jezika, ovaj skromni Višanin upravo je jezikom gradio svoj otok. U centru Los Angelosa, u Down Townu, postojao je Vis sazdan od jezika, od riječi koje je jedan mladić početkom ovoga stoljeća ponio sa sobom iz svog zavičaja preko oceana. U prostoru što ge je jezikom stvorio usred američkog velegrada doživio je barba Jure Roki Fortunato gotovo stotu godinu života. Njegovi rukopisi, dosad nažalost neobjavljeni, postali su temelj *Libru viškiga jazika* njegova nećaka Andra Rokija Fortunata. Na tom temelju nastala je knjiga koja je obuhvatila stoljeća življenja viškoga puka, njegovu veliku radionicu jezika, kovačnicu riječi. Dogodio se posao koji nije mogao obaviti ni jedna jezikoslovna ustanova, ni jedan leksikografski institut. Dogodio se *Libar viškiga jazika*.

Vis je uistinu sretan grad. Dobio je objavljivanjem ovog djela na dar od šjor Andra Rokija svoj najveći kulturni spomenik u ovome stoljeću.

U strahu da ne dovrši započeto djelo radio je uporno i svakodnevno slažući u drvene kutije tisuće kaligrafski ispisanih kartica. U trenutku dovršenja *Libra* završio je njegov život. Objavljivanje svoga životnoga djela povjerio je svom sinu Tomislavu kojemu je bilo potrebno još nekoliko godina rada da bi taj obiman rukopis pripremio za tisak. Šjor Andro *Libar* nije dočekao. Pretekla ga je u tome smrt. Ali u svom dijelu posla bio je od nje brži. Stigla ga je tek iza posljednje riječi posljednjeg slova abecede.

Napomena Uredništva:

Libar viškiga jazika Andra Rokija Fortunata, obima 607 stranica, što ga je priredio i obradio Tomislav Roki, publicirao je u Torontu Libar Publishing 1997. godine, a tehnički urednik, dizajn knjige i autor prijevoda predgovora na engleski jest Adela Roki. Knjiga se može naručiti na sljedeće adrese:

Srećko Roki, Smiderovo, Vis, po cijeni od 120 kuna
ili

Libar Publishing P.O. Box 58069
3809 Dufferin St. Toronto, Ontario

M6A 3C8 Canada, po cijeni od cca. 45 DM

E-mail

704077 © ican.net